

Nieuwsbrief Steunfonds voorjaar 2021

Stichting Steunfonds voor het werk van de Broeders van Taizé in Bangladesh

Beste mensen,

Volgens afspraak in het voorjaar weer een brief. Dit keer een heel lange brief. Allereerst is er de toelichting op het financieel jaarverslag en de tabel met daarin het financieel overzicht. Hebt u vragen, schroom niet om die te stellen.

We hadden aan broeder Guillaume gevraagd of hij iets wilde schrijven voor de brief en als het kon ook iets van broeder Erik. Wel, beiden hebben dit gedaan en wat broeder Erik schreef is een mooi verslag van alles wat er rond de broeders in gang is gezet. Het is een lang stuk, maar we hopen dat u het met belangstelling wilt lezen. Broeder Guillaume beschrijft - opgeknipt in verschillende delen - zijn leven en vele ervaringen met mooie en indrukwekkende gebeurtenissen uit het leven daar.

Veel leesplezier gewenst en als altijd heel veel dank voor uw steun op wat voor manier dan ook. Alle goeds en hartelijke groeten voor u allen, Marchien van het Hof.

JAARREKENING 2020: TOELICHTING

Ontvangsten

Particuliere giften

Begin maart 2020 werd het bestuur verrast door een notarisbericht dat de Stichting één van de erfgenamen in een nalatenschap was. Bekend is, dat erflater het werk van de Broeders van Taizé in Bangladesh zeer bewonderde. Ze breidde bijvoorbeeld dekentjes. Fijn dat erflater in het verleden broeder Guillaume in Nederland heeft ontmoet. Bijzonder en dankbaar is het bestuur voor de ontvangst van deze schenking vanuit die erfenis. Ook is het bestuur dankbaar voor enkele voor 6 jaar gesloten overeenkomsten voor periodieke giften.

Giften van kerken, scholen en stichtingen

In 2020 laat deze post een verrassend hoog resultaat zien. Nog steeds ontvangt de Stichting mooie diaconale kerkcollecten. Ook de bijdrage door Stichting Opala is in 2020 hoog.

Niet vaak maar soms noemt een schenker voor welk doel de gift bestemd is. In 2020 was dit bijvoorbeeld de vrouwenclub die door Broeder Frank (1935-2014) is opgericht. Onder andere ook een speciale gift voor Asha Nir, welk bedrag wordt overgemaakt naar 'l Arche in Bangladesh.

Uitgaven

In 2020 heeft de Stichting een fors bedrag kunnen overmaken voor het werk van de Broeders in Bangladesh, waarvoor de Broeders heel dankbaar zijn. Ook Covid-19 heeft Bangladesh getroffen waardoor de Broeders minstbesteden (extra) konden ondersteunen. Onder andere door het bezorgen van voedsel naar afgelegen dorpen.

Beschouwing

Heden zijn de tweejaarlijkse brieven "de motor" voor de giftenstroom. De presentaties en verkopen door de familie Van het Hof kunnen als beëindigd worden beschouwd. Dankbaar en onder de indruk is het bestuur van de vele giften die binnenkomen.

Het bestuur heeft zich ten doel gesteld om in 2021 en 2022 de Womenclub (€ 12.000,--) en Choto Tara (dagbesteding voor verstandelijk en lichamelijk gehandicapten) met € 5.000,-- financieel te helpen, naast het werk van de Broeders in Bangladesh. De Womenclub (Arowhi) en Choto Tara functioneren zelfstandig onder toeziend oog van de Broeders.

De Stichting heeft 2 rekeningen: een "bestuursrekening" (zeg maar lopende rekening) en een "spaarrekening".

JAARREKENING 2020 / BESTUURSREKENING							
Debet	2018	2019	2020	Credit	2018	2019	2020
Saldo per 1 januari	4.469,92	1.849,97	4.243,68	Broeders in Bangladesh	30.700,00	15.000,00	72.500,00
(particuliere) giften	24.732,40	20.953,42	71.790,10	PCC	24.185,00	0	0
giften van kerken, scholen, stichtingen	13.777,00	7.066,24	17.880,54	kosten rondzendbrieven	461,36	293,41	321,81
Opleiding predikanten	892,27	1.366,18	1.368,11	Baptisten Church Mijmensingh	2.500,00	0	0
verkoop artikelen	637,50	50,00	0	bankkosten	172,25	142,50	165,40
rijstpakketten	2.100,00	2.150,00	2.100,00	naar spaarrekening	13.000,00	15.500,00	83.000,00
Asha Nir	2.250,00	1.243,78	2.055,00	L'Arche in Bangladesh	8.000,00	0	1.250,00
van spaarrekening	32.009,49	20.000,00	77.108,67	Women Club		15.000,00	10.000,00
Womenclub			1.500,00	Choto Tara		4.500,00	5.000,00
				diversen (not.kosten KvK)			57,50
				Saldo per 31 december	1.849,97	4.243,68	5.731,39
	80.868,58	54.679,59	178.046,10		80.868,58	54.679,59	178.046,10
JAARREKENING 2020 / SPAARREKENING							
	2018	2019	2020		2018	2019	2020
Saldo per 1 januari	29.608,31	10.605,26	6.107,91				
van bestuursrekening	13.000,00	15.500,00	83.000,00	naar bestuurrekening	32.009,49	20.000,00	77.108,67
rente	6,44	2,65	0,76	Saldo per 31 december	10.605,26	6.107,91	12.000,00
	42.614,75	26.107,91	89.108,67		42.614,75	26.107,91	89.108,67
Middelburg, 9 februari 2021							
Bep Huijbreghse, penningm.							

EEN IMPRESSIE VAN HET WERK VAN DE BROEDERS VAN TAIZÉ IN MYMENSINGH

Februari 2021

Lieve vrienden,

In deze brief willen we u een beknopt, algemeen beeld geven van de activiteiten die al zo lang gaande zijn en waar u door uw financiële steun en gebeden al zoveel jaren actief bij betrokken bent. Het is bijzonder passend om dit nu te doen, aangezien we ons voorbereiden om Mymensingh te verlaten na meer dan 30 jaar verblijf in deze stad. We zullen niet ver weg gaan - sommigen zullen zich misschien de kliniek herinneren die wordt gerund door Dr. Edric Baker in het dorp Thanarbaid, in het Modhupur-bos. Hij vertrok een aantal jaren geleden en richtte een ziekenhuis op in een ander dorp, waar hij vervolgens werkte tot aan zijn dood in 2015. In het najaar gaan we naar het terrein van de oude kliniek. Het is ongeveer 40 kilometer verwijderd van Mymensingh, met redelijk goede verbindingen. De diensten en activiteiten die we al die jaren in Mymensingh hebben behartigd, zullen niet stoppen, maar hopelijk minder afhankelijk van ons worden en hun creativiteit vergroten.

Hoe staat het met de huidige activiteiten? Laten we beginnen met de scholen, want dat was de allereerste activiteit die de broeders ondernamen na aankomst in Mymensingh.

De scholen

De scholen zijn begonnen in 1988 als een soort kruising tussen een Stipend-programma en gewone basisscholen. Br. Frank wilde arme studenten financieel helpen, maar wilde ze ook helpen om anderen te helpen. Zo zijn de scholen ontstaan. Aan de ene kant geven studenten tegen een kleine vergoeding parttime les, en arme kinderen krijgen onderwijs wat ze anders niet zouden krijgen.

Op een gegeven moment waren er 7 scholen en meer dan 1.500 leerlingen en 70 leraren. De kosten werden enorm. Uiteindelijk kregen we de financiële steun van Christian Solidarity International (CSI), een NGO uit Luxemburg, en dat maakte het mogelijk om verder te gaan. CSI werkt met termijnen van 4 jaar en we genieten nu van de tweede periode, de jarenlange eerdere ondersteuning buiten dit kader niet meegerekend. Het is niet waarschijnlijk dat ze het schoolprogramma altijd zullen blijven steunen, dus hebben we al enkele jaren geleden besloten om het te verkleinen en op zoek te gaan naar nieuwe opties. Het was ook nodig om te zorgen voor transparantie en een goede verantwoording, vooral ook omdat we te maken hebben met grote bedragen die door internationale donoren worden geschonken. Om die redenen werd het kleine team (Rony, Jyoti en Kamal) dat de scholen al vele jaren leidt,

opgenomen als een project in het PCC, het Buurtcentrum voor Gehandicapten. De belangrijkste reden hiervoor was dat dit een geregistreerde organisatie is die legaal geld uit het buitenland kan ontvangen. Ze hebben ook een professionele accountant. Zoals het nu is, zijn er vijf scholen en na 2024, wanneer de huidige cyclus van CSI eindigt, zal er slechts één zijn, in Bolashpur. Onlangs is (door CSI) het idee geopperd dat deze school zou kunnen uitgroeien tot een middelbare school en misschien zelfs multifunctioneel zou kunnen worden, met een centrum voor gehandicapte kinderen eraan verbonden en misschien ook wat faciliteiten voor een beroepsopleiding. Dit is een heel interessant idee wat Br. Frank veel voldoening zou hebben gegeven. We zullen zien wat er gebeurt als we het jaar 2024 naderen.

Het Stipend-programma

Het Stipend-programma waarvan de scholen een uitdrukking waren (en nog steeds zijn), is al die jaren doorgegaan en is gestaag gegroeid. Het is erg moeilijk om het te verminderen, omdat de behoefte groot is en de tijdsperiode lang is - als iemand eenmaal naar school gaat, zal hij of zij jarenlang onderwijs volgen. Ons ideaal is altijd geweest dat degenen die voor niets ontvangen, ook voor niets moeten geven, wat betekent dat ze hun tijd moeten besteden om anderen te dienen. Bijna al onze activiteiten worden uitgevoerd door vrijwilligers die een toelage ontvangen. Dit kan natuurlijk alleen als de stipendiumhouders in Mymensingh wonen en groot genoeg zijn om enige verantwoordelijkheid te nemen. Dat CSI de grote groep leerkrachten in opleiding nam, was een grote hulp voor ons, maar we hebben nog steeds zo'n 70 kinderen en jonge mensen die rechtstreeks van ons toelagen van verschillende omvang ontvangen. Het Stipend-programma is een geweldige manier om in contact te blijven met jonge mensen en hun inbreng in ons werk is van onschatbare waarde, dus dit is iets dat we zullen voortzetten, zelfs nadat we uit Mymensingh zijn verhuisd. Het risico bestaat natuurlijk altijd dat het uit de hand loopt, want we zullen wat extra aandacht moeten besteden aan de noden in onze nieuwe regio en tegelijkertijd kunnen we niet stoppen met wat er al draait. Momenteel kost het Stipend-programma (de scholen niet meegerekend) bijna 20.000 euro per jaar.

Een nieuwe vorm van het Stipend-programma is de jongerengroep Mikrakbo, die alleen uit Garo-jongeren bestaat. Mikrakbo betekent "wakker worden!" in de Garo-taal en de groep fungeert als een soort jeugdclub voor studenten, waardoor ze betrokken raken bij pastoraal werk. Naast het elkaar ontmoeten en bespreken van verschillende onderwerpen (ethiek, religie, sociale kwesties), bezoeken de studenten het ziekenhuis, helpen ze bij bedevaarten en seminars, delen ze kleding uit of nemen ze deel aan andere liefdadigheids- of educatieve activiteiten. Dit programma werd enkele jaren ondersteund door een Zwitserse katholieke Stiftung, daarna nam Kirche in Not het een jaar over, maar nu is het zonder donoren. Het is een belangrijk programma, dus we gaan er mee door.

Dit jaar gaan ze zich concentreren op het maken van video's en deze op YouTube plaatsen, dus misschien vind je er uiteindelijk wel een paar als je zoekt op de naam Mikrakbo.

Het Centrum voor Gehandicapten (PCC)

De scholen werden opgenomen in de PCC, die jullie allemaal heel goed kennen. PCC heeft een turbulente geschiedenis achter de rug. Br. Frank heeft lang geprobeerd om een goede, maar zwakke, lokale jongeman te helpen door hem de verantwoordelijkheid voor de PCC te geven. Uiteindelijk moest hij vertrekken en werd hij vervangen door iemand die erg professioneel had moeten zijn, maar dat niet waar maakte. Hij slaagde er echter in om acht jaar te blijven niet ten voordele van het PCC. Het centrum heeft het overleefd, maar pas nu begint het eruit te zien dat het zou kunnen worden wat het moest zijn. De verliezen waren echter aanzienlijk: de Women's Club, waarvan Br. Frank veel om gaf, kreeg er genoeg van en maakte zich los van PCC, net als de Carpet Workshop. Beiden proberen nu onafhankelijk verder te gaan. We hebben gesuggereerd dat ze een soort partnerschap zouden aangaan met PCC, nu de zaken zijn veranderd en er beter uitzien, om onnodige concurrentie of conflicten te vermijden, maar hierin zijn ze niet geïnteresseerd. Beiden zijn kwetsbaar vanwege het gebrek aan goed management en verantwoording, ondanks dat er enkele zeer goede mensen bij betrokken zijn. Het zou PCC waarschijnlijk helpen als de organisatie zou kunnen verhuizen uit dit deel van de stad. Het heeft een nieuwe start nodig in een nieuwe omgeving, vrij van de kleine

machtspolitiek die de atmosfeer al vele jaren vergiftigd heeft. De plek die het nu huurt zal binnenkort niet meer beschikbaar zijn, aangezien de eigenaar (de Baptistenkerk) van plan is er hoogbouw neer te zetten.

Choto Tara

Choto Tara was een van de projecten die PCC niet kon behouden, maar het is nu uitgegroeid tot een heel goede eigen organisatie, onder de uitstekende leiding van Tina en met Michael die zorgde voor een transparante boekhouding. Br. Siegmar heeft bijzondere belangstelling getoond voor gehandicapte kinderen in dit project en heeft donoren gevonden in zijn thuisregio in Tirol. Onlangs is een samenwerkingsovereenkomst gesloten met de PCC, wat heel goed nieuws is. In feite zouden we willen dat al het werk met gehandicapten onder de paraplu van PCC valt en PCC bereidt zich (hopelijk) voor om de diversiteit en flexibiliteit die dit zou brengen te accepteren. Het is moeilijk om mensen de waarde van samenwerking op voet van gelijkheid te laten ontdekken. Gewoonlijk is in deze cultuur (en misschien ook elders) de voorkeurswerkwijze opperste macht en totale gehoorzaamheid. Dit kan effectief zijn (op primitief niveau), maar op de lange termijn is het contraproductief. Om mee te kunnen werken, moet je echter kunnen luisteren en compromissen kunnen sluiten. Dat is moeilijk, maar het is de moeite waard om het te leren, dus we worstelen verder. Dat Choto Tara nu terugkeert naar PCC is een teken dat tenslotte alles mogelijk is.

De Station Club

Het werk met de straatkinderen is altijd belangrijk geweest. Er zijn drie clubs en de kinderen behoren tot verschillende soorten sloppenwijken in de stad. Ook dit is een programma dat grotendeels afhankelijk is van de dienstverlening van stipendiumhouders. Het is altijd rechtstreeks door ons geleid, maar nu we Mymensingh gaan verlaten, wordt deze bediening overgenomen door Shanti Mitra, de vredesorganisatie. Dat zal ook helpen om efficiënter gebruik te maken van de stipendiumhouders, aangezien er velen in Shanti Mitra zijn die vrijwilligerswerk kunnen doen in de Station Club. Als er ooit een of andere beroepsopleiding wordt gegeven, zou er ruimte zijn voor een ander soort samenwerking met de Station Club, omdat de kinderen daar vrijwel zeker nooit verder zullen gaan dan de basisschool en kunnen profiteren om een vak te leren.

Shanti Mitra

De vredesorganisatie werd jarenlang mede gesteund door het Mennonite Central Committee, maar dit jaar stopte MCC plotseling alle steun. Dat was een klap voor de kleine organisatie, die goed werkt en veel interessante activiteiten heeft onder tieners in verschillende minderheidsgemeenschappen, zowel hindoes als moslims. Ze voeren ook een interreligieuze dialoog die in de loop der jaren tot opmerkelijke resultaten heeft geleid. Soms neemt Br. Guillaume het team mee op een interreligieuze pelgrimstocht, bezoeken ze boeddhistische kloosters, hindoetempels, moskeeën en kerken en zijn er ontmoetingen met religieuze leiders. Shanti Mitra heeft een zeer goed leiderschap met Poli en haar team, en de sfeer in de organisatie is goed. Ze hadden vroeger een groot huis, Shanti Mitra, zoals je je zeker herinnert, maar dat was allemaal verloren gegaan door de burgeroorlog die uitbrak in de Garo Baptist Church, die eigenaar is van het gebouw. Twee groepen strijden om de macht over de kerk en in die omgeving was het niet langer mogelijk te blijven. Gelukkig had CSI een paar jaar eerder de aankoop van een gebouw in de buurt mogelijk gemaakt, en nu hebben zowel de School, Mikrakbo, Choto Tara als Shanti Mitra hun kantoren in dat gebouw. We hebben er een halruimte aan toegevoegd, dus nu heeft het alles wat nodig is om basiswerk te doen en kleine bijeenkomsten en vergaderingen te houden. Zoals u kunt zien, proberen we manieren te vinden om alle verschillende activiteiten met elkaar te verbinden en de samenwerking en wederzijdse stimulatie te vergroten. Het is een beetje zoals tuinwerk - sommige planten verdorren en sterven, andere worden sterk en bloeien. Als het een mislukt, proberen we het andere.

Maar voor dat alles hebben we ook enkele basisstructuren nodig, en daarom hebben we nu een Meeting Point, zeg maar een forum.

Het forum

In 2015 hebben we een forum gevormd voor alle verschillende groepen en organisaties die we in de loop der jaren in Mymensingh zijn begonnen. Het idee is dat dit forum samenwerking en wederzijdse steun zal vergemakkelijken en de geest zal behouden die we hebben geprobeerd te brengen in het werk dat we doen. Het Forum is in de loop der jaren een belangrijke plek geworden waar plannen worden gemaakt en gedachten worden uitgewisseld. Vele jaren geleden hebben enkele Japanse donateurs een grote som geld overgemaakt die we in een fonds hebben gestort. Vanuit de rente wordt het Forum nu ondersteund. Er zijn zoveel dingen die we samen zouden kunnen doen in plaats van parallelle structuren op te zetten. Er is bijvoorbeeld één fotograaf die foto's maakt voor alle groepen die lid zijn van het Forum. Hij maakt ook video's, wat belangrijk is in de huidige beeldcultuur. We zijn een kredietvereniging aan het opzetten die zal helpen om het basisinkomen te verzekeren dat nodig is om de activiteiten uit te voeren op de manier die volgens ons het beste is. Het kostte wat tijd voordat de leden beseften waar we naar op zoek waren, maar nu begint het te bezinken. We moeten minder afhankelijk worden van donateurs, maar om dit te kunnen doen, moeten we samenwerken. Als mensen samenwerken en samen geld verdienen, het verdelen volgens geaccepteerde regels, dan gebeurt er iets. Verantwoordelijkheid en volwassenheid groeien. Als de regels vanaf het begin goed zijn, als er delen en zorg voor gerechtigheid zijn ingebouwd, dan kunnen de structuren echt bijdragen aan het welzijn van iedereen. Dit is wat we zelf achter ons willen laten als we stoppen met Mymensingh.

Met warme groeten van alle broeders, namens wie ik schrijf.

Br. Erik, St George's Church, Mymensingh

Verhaal van broeder Guillaume

Deel 1: Ons leven tijdens het virus...

Allereerst Bangladesh is gelukkig niet zo hevig getroffen door het Virus als Europa. Wel was er een Lockdown, die ernstige economische gevolgen had. Veel mensen hadden maanden geen werk (en geen inkomsten). Heel veel mensen verloren hun baan. Voor velen was het een moeilijke tijd.

Wij hebben veel "relief" (hulp) uitgedeeld, vooral in heel arme dorpen, waar we mensen kennen. De pakketten (rijst, linzen, uien enz. enz.) werden klaar gemaakt door onze jongeren, samen met ons. We trokken er op uit per gehuurde auto. Een mooie ervaring. We gaven speciale aandacht aan "Beautyparlour" werkers. Die zijn er duizenden onder de Garos. Ze waren opeens bijna allemaal vele maanden werkloos. Met die "beauticians" organiseerden we kleine bijeenkomsten: gebed, gesprek. Iedereen vertelde over zijn / haar ervaringen. Tenslotte aten we samen. Iedereen kreeg een enveloppe met inhoud (ongeveer 3000 taka).

Daarna hebben we nog aan een aantal heel arme families een geit of varken gegeven.

Nu wordt het leven langzaam aan weer een beetje normaal, vele mensen zijn teruggekeerd naar Dhaka.

Deel 2

Onze clubs hier in Mymensingh voor heel arme kinderen ("wij zijn allen koning" en koningin....) hebben dit hele jaar - sinds de scholen zijn gesloten - anders gefunctioneerd. Er werden wel veel dingen georganiseerd, maar we vermeden te grote aantallen. Voordat het virus Bangladesh opzocht hadden we een zeer feestelijk driedaags "straatkinderenfeest" in een Garodorp. "Straatkinderen" klinkt toch niet zo mooi. Misschien is het beter te zeggen "arme kinderen". We namen dit keer alleen kinderen uit Mymensingh mee, een honderd-tal.

Nieuw is het uitdelen van voedsel op het station. We delen één keer per week 100 of meer maaltijden uit aan heel arme - vaak oude of gehandicapte - mensen. Ik ben daar vaak bij aanwezig. Vrijwilligers, samen met de "parttime werkers" van de clubs bereiden de maaltijden.

Een grote verandering is dat ik gestopt ben met het werk voor de straatkinderen in Dhaka. Ik was met dat werk begonnen samen met Polash, een werkeloze jongeman. 11 jaar heb ik dat werk met veel enthousiasme gedaan. Nu

vond Polash andere donoren. Enkele dingen gaan nog door (met name de ondersteuning van prostituees, die een ander leven willen beginnen).

In Mymensingh zijn we een klein huis voor kinderen, die op het station of op straat leven begonnen. Er zijn nu 6 kinderen, we zullen dat langzaam uitbreiden tot 12.

Deel 3

Churchcare. Broeder Frank heeft jaren geleden hard gewerkt om een aantal (ongeveer twintig) groepen van nieuwe Christenen, die na het plotselinge vertrek van de Australische zendelingen verweesd achter bleven, te organiseren. Daar is uit gegroeid een organisatie, die Churchcare heet. De Nederlandse kerken steunen het werk van Churchcare. Er zijn veel activiteiten: jongerenwerk, alfabetisering, wat sociale dingen...

Ik ben nauw betrokken bij dit werk, al jaren lang. Het is werk dat veel geduld vraagt. De nieuwe Christenen zijn voor het merendeel vroegere "outcasts", die vroeger zeer veracht waren en erg arm. Vroeger werkten ze vooral als leerlooier, tegenwoordig hebben ze vaak andere beroepen, zoals kapper. Een groot probleem in enkele dorpen is dat er vaak strijd is: wie is de eerste, de leider...

Allerlei mensen en groepen in Nederland hebben jaren lang een aantal schooltjes ondersteund. Sinds korte tijd helpen vooral mensen uit Zwolle en Heerde. Pas is een schooltje (dat bijna tot een ruïne was vervallen) helemaal opgeknapt. Alleen een schilderbeurt is nog nodig....

Ik houd me vooral bezig met jongerenbijeenkomsten te organiseren. Graag ga ik naar de dorpen en organiseer met jongeren en kinderen feestelijke gebedsdiensten.

Deel 4: Dolly.

Gisteren overleed Dolly. U heeft haar nooit gezien, maar wij zagen haar bijna dagelijks. Ze at een keer per dag bij ons,. Om bij ons te komen was er eerst de tocht per Rickshaw, daarna strompelde ze met twee stokken ..., steeds zwakker wordend. Ze zei dat ze meer dan honderd jaar oud was, maar dat kan niet helemaal kloppen, haar enige dochter was 45, hooguit 50 jaar oud. Ze had twee kleindochters en een achterkleinzoon van 10 jaar. De verhouding met haar dochter was ronduit slecht. Vaak sliep Dolly in het park. Ze wilde dan niet naar huis. We hebben haar jaren geholpen met een kleine toelage.

Haar leven was niet gemakkelijk geweest. Ze kwam uit een Christelijke familie, was door haar huwelijk Moslim geworden. Voor haar huwelijk was ze jaren in een psychiatrische inrichting geweest. Als jong meisje was ze heel knap. Haar man hield van haar. Met Kerst lieten we haar altijd - ook dit keer - Kerstliederen zingen. Ze had een goed geheugen.

Vaak zei ze "als ik dood ga, kom ik niet meer bij jullie eten." Wij zeiden dan steeds "nee, als u dood gaat moet u toch komen eten."

Ze had nog twee broers, die zich niet in het minst voor haar interesseerden.

Vandaag kwamen haar dochter en achterkleinzoon om te vertellen over haar sterven. Ze vroegen om wat geld, want ze moeten ter ere van Dolly een maaltijd met enkele genodigden organiseren.

Dolly is een van de vele oude mensen, die wij maandelijks, jaar in jaar uit helpen... Sommigen willen iets terug doen. Een stokoude dame, Azimunnessa (ze is helemaal dubbel gebogen) komt elk jaar een keer met cakes, die ze zelf gebakken heeft. Dat ze aan ons iets kan geven, vervult haar met grote vreugde.

Elke maand helpen we met een kleine bijdrage 35 of 40 oude mensen... De meeste mensen, die we helpen, worden oud (misschien ook door onze bijdrage). Een enkeling helpen we al sinds 25 jaar.

Deel 5: Feesten.

Bangladesh is een land van feesten. Dat gelooft u misschien niet, maar het is echt waar. Elke gelegenheid wordt aangegrepen om feest te vieren. We hadden pas het feest van de eerste dag van de lente, daarna werd de Valentine-day zeer uitbundig gevierd.

Feest vieren betekent hier: met zoveel mogelijk mensen samen zijn. Jongeren zitten in groepen bijeen en zingen. Vaak begeleiden ze zich met een gitaar.

Overmorgen is er het "international motherlanguage" feest. Nu al voel je, als je in het park wandelt "het feest er aan komen".

Huwelijksvieringen zijn groots... Ik was na de Kerst tot een week geleden aanwezig bij een aantal huwelijken. Vele honderden mensen worden gevoed... 500, 700, 1000: het is allemaal heel gewoon. Dat kan omdat iedereen meehelpt met het bereiden van voedsel. Velen geven een kip of een geit of (bij de Garos) een varken. Soms zijn er na het huwelijk wel tien varkens over... Er is altijd een heel gezellige atmosfeer. Grootser nog dan de huwelijken zijn de "Srado's": gedachtenisfeesten voor overledenen.

Religieuze feesten zijn vaak nog groter. Ik ben aanwezig geweest bij Moslimvieringen waar 200.000 of 400.000 mensen een maaltijd aangeboden kregen. Rijke mensen betalen voor dit soort feesten door grote voorraden rijst en andere dingen te geven.

Heel feestelijk zijn elk jaar onze interreligieuze pelgrimstochten. We bezoeken dan een paar dagen lang met een groep jongeren (Moslims, Hindoes, Christenen) religieuze instellingen van Moslims, Bahai, Christenen, Hindoes, Sikhs Je wordt overal heel goed ontvangen. Het is erg belangrijk in dit land - waar iedereen in zijn eigen groep leeft - mensen van andere religies te leren kennen.

Ik grijp feest-gelegenheden altijd aan: je kunt dan veel mensen ontmoeten. Maar ik kan niet alle feesten bijbenen.

5 maanden geleden gaf de Nederlandse regering mij een onderscheiding (lid van de Orde van Oranje Nassau) voor ons leven onder de armen van Bangladesh. Er was een mooi feest in Dhaka. Dat feest was aanleiding tot drie andere prachtige feesten. Daarna was er een interview op televisie. Twee mensen stelden me veel vragen. Het leuke was dat ze veel wilden weten over mijn familie in Nederland. Ik heb met veel plezier verteld over mijn ouders.

U ziet: het leven in Bangladesh is niet saai.

A Dieu, Guillaume

Stichting Steunfonds voor het werk van de Broeders van Taizé in Bangladesh

Secretariaat: Julianalaan 24A, 9461 BT Gieten
Bankrekening: NL80ABNA0580722503 te Middelburg
ANBI instelling sinds 1-1-2008, fiscaal nr. 816651267, dossiernr. 54073
www.taizeinbangladesh.nl

